

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσῳ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκάπεντε καὶ ὅτῳ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Μηνὸς Μαΐου δεκάτῃ τρίτῃ,
καπνίζει πάλιν ἡ Ἀμφιτρίτη.

Πενήντα δύο ποῦντος καὶ διακόσα
καὶ τῶν παππαδῶν πᾶνιξε ἡ γλῶσσα.

Κολιάτσος πρὸς Συνοδικοὺς καὶ θεοφόρους κληρικοὺς.

ΚΟΛ.— Ὡ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, συλλογισθῆτε πάλιν
ὅτι ὁ κλῆρος κατ' αὐτὰς μεγάλα ἐπεπόνθει,
εἰς κρίσιμον εὐρίσκεται ἡ Ἐκκλησία πάλιν
κι' ὀλίγου δεῖν ν' ἀνταλλαγοῦν καὶ μεταξύ μας γρόν-
Σφοδρῶς δὲ κλυδωνίζεται τὸ ἱερὸν μας σκάφος [θαι.
καὶ σκάπτεται βαθύτατος τῆς Ἐκκλησίας τάφος.

Ὡ ἐν Κυρίῳ ἀδελφοί, σεῖς οἱ σωτήρες εἰσθε,
σεῖς μόνοι πρὸς βοήθειαν καὶ συνδρομὴν καλεῖσθε,
σεῖς μόνοι δὲν θὰ ρίψετε τὰ δαῖα ὅσους κύνας,
τὰς τοῦ Ἀγίου Πνεύματος λαμβάνοντες ἀκτίνες.
Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλάχιστος προσέρχομαι συμπράξειν
συμφώνως πρὸς τὴν νόμιμον καθεστηκυῖαν τάξιν.

Ὡ ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ, συλλογισθῆτε ὅτι
ὁ νόμος ἐξωβέλισται, τὸ δίκαιον ὑπνώττει,
μηδεὶς δ' ὑμῶν, ἀγαπητοί, πλανώμενος πιστεύσῃ
πῶς ἂν τὴν νέαν ἐκλογὴν προθύμως ἐπισπεύσῃ
βελτίωσις ἐπέρχεται εἰς τὰ τῆς Ἐκκλησίας
κι' ἀνοίγεται τὸ στάδιον προόδου ἐξαισίας.

Ὡ ἀδελφοί, τρυφήσαντες εἰς τῶν θεσμῶν τὸν πλοῦτον,
συλλογισθῆτε πῶς αὐτὸ δὲν ὠφελεῖ παράπαν,
οὐδ' ἂν εὐξοίμην πῶποτε γενέσθαι τὸ τοιοῦτον,
ἄλλως τινάζω αὐθωρεὶ τὴν ἱεράν σας κάπαν.
Μὴ γένοιτο, Σεβασμίσι, τὸ ζήτημα λυθῆναι,
ἂν καὶ μ' αὐτὸ ἐξήφθησαν ἐσχάτως αἱ Ἀθῆναι.

Μὴ καταχρᾶσθε πῶποτε τὰ τοῦ Ὑψίστου δῶρα,
μὴ γένοιτο, Σεβασμίσι, Μητροπολίτης τώρα,
ἃς μένη χῆρος ὁ σεπτὸς τῆς Ἐκκλησίας θρόνος,
τὸ ζήτημ' ἀναβάλλετε περὶ ἀρχὰς χειμῶνος,
κι' ἃς γίνῃ τότε κεφαλὴ ὅστις τοῦ κλήρου τύχη...

(Ὁ Ἅγιος Πανάρετος ὀλίγον ξηροδήχει.)

ΚΟΛ.— Εἰ τοῦτο πράξοιτε ὑμεῖς, διώκετε τὸν δόλον
καὶ πᾶσα παρελήλυθεν ἀπάτη καὶ κακία,
τηρεῖτε τὰ θεσπίσματα τῶν θείων Ἀποστόλων
καὶ τῆς Συνόδου τῆς γνωστῆς τῆς ἐν Λαοδικείᾳ,
οὐδὲ τῆς Ἐκκλησίας μας κυβεύετε τὰς τύχας,
τιμᾶτε δὲ τὴν μέτραν σας καὶ τὰς μακρὰς σας τρίχας.

Ἐγὼ μὲν πάντα ἐκτιμῶν τῆς Ἐκκλησίας μύστην
τὸν νόμον μου τετέλεκα, τετήρηκα τὴν πίστιν,
κι' ἂν καὶ ἠκούσθῃ δι' ἐμὲ παρήγορος φωνὴ
κι' ὤμλησαν Χρυσόστομοι καὶ Ναζιανζῆνοι
εἰς Πρυτανείας κι' ἀγορὰς, εἰς ἀγοὰς καὶ ρύμας,
μὴ, ἀδελφοί, πιστεύετε εἰς ἀντιχρίστῶν ρήμας.

Οὐ μὴ θηρεύσω πῶποτε Μητροπολίτου θρόνον,
ἀλλ' ἂν τοιοῦτος ἐκλεγῶ, αὐτὸ τὸ θέλω μόνον
νὰ σώσω τὰ ναυάγια τοσαύτης καταιγίδος...

(Ἀρχίζει τὸν ξερόδηχα καὶ ὁ τῆς Ἀργολίδος.)

ΚΟΛ.—Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν νὰ μὴ σκανδαλισθῇτε καὶ ταυτηνὴ τὴν γνώμην μου ἐμφρόνως ἀσπασθῇτε. Εἰ δ' ἀρετῶν ἐμπέμπλαμαι, κακῶς οὐ ταύταις χρῶμαι, οὐδὲ θηρεύω δι' αὐτῶν ἀξίωμ' ἄρον ἄρον, δὲ δ' ἂν βουλευσῇται κακὰ, ἐκείνον καταρῶμαι, . . δὲν ἔξερει τί τοῦ γίνεται καὶ τὸν κακὸν τοῦ φλάρον.

Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, τρισάγιοι πατέρες, ἵνα μὴ πέσητε τυφλῶς εἰς χεῖρας διαβόλων. . . θρηνοῦν τὰ τέκνα τῆς Σιών, θρηνοῦν αἱ θυγατέρες, οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως πατοῦν ἐπὶ τριβόλων, καὶ ἀκούω θρήνον τῆς Ραχὴλ ἐν τῇ ἀγίᾳ πόλει. . .

(Ἀρχίζουσιν τὸν ξερόθηχα οἱ Δεσποτάδες ὅλοι.)

ΚΟΛ.—Ἐλθέτω ἐπὶ τῆς Σιών ὑμῶν ἡ συνδρομὴ καὶ συνταχθέντες ἅπαντες τῇ γνώμῃ τῇ ἐμῇ ἐγείρατε θεόπνευστοι τὴν ἱερὰν παλάμην. . . Καὶ οὖν συντάσσεσθε αὐτῇ;

Ο ΑΡΓ.— Ἐγὼ συνεταξάμην.

Ο ΜΕΣ.—Ἐγὼ δὲ οὐ. . .

Ο ΝΑΞ.—

Ο ΓΑΡ.—

Οὐδὲ καὶ ἐγώ. . . Ἄλλ' οὐτ' ἐγὼ ἐπίσης, καὶ παρ' ἡμῶν ἀναβολὴν δὲν πρέπει νὰ ἐλπίσης, καὶ γὰρ συνεταξάμεθα μετὰ τοῦ Παναρέτου, δὲ περ τυγχάνει παρ' ἡμῖν εὐνοίας ἐξαιρέτου.

Ο ΜΕΣ.—Προβῶμεν εἰς τὴν ἐκλογὴν καὶ ἂς λείψουνε τὰ λοῦσα.

(Ὁ Κορινθίος ἔξαφνα πετᾷ μὴ πανταχοῦσα.)

ΚΟΛ.—Ἀφοῦ λοιπόν, τρισάγιοι, ἀναβολὴν ἀρνεῖσθε, σὰς λέγω Σιμωνιακοὶ καὶ ἀντίχριστοι πῶς εἴπατε, προδότες, ἱερόσυλοι, μουλάρια, μασκαράδες, τοιγάρτοι οὖν καὶ τοιγαροῦν γυρεύετε παράδες, ὅτε πῦρ δὲ τὸ ἐξώτερον τοὺς πάντας ἀποστέλλω καὶ ὡς Ἰούδας πονηροὺς εὐθὺς σὰς καταγγέλλω, ἀμέσως δὲ τὸν Δαμαλᾶν παρακινῶ καὶ πάλιν ποιῆσαι διαδήλωσιν ὑπὲρ ἐμοῦ μεγάλην, χειροτονοῦμαι μόνος μου ἐν ἀγορᾷ πληθοῦσιν κοινῇ βουλήσει τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ Μυριανθοῦσιν, ὅπότεν δὲ τὴν ὑψηλὴν ἀνέλθω λειτουργίαν θὰ σὰς ἀλλάξω πάραυτα Χριστὸν καὶ Παναγίαν πρὸς δόξαν τῆς ἐμῆς ἀρχῆς τῆς περιφανεστάτης. . .

(Αὐτὰ καὶ ἄλλα κεκραγῶς ὁ ἅγιος Σωκράτης ἐμπτύει κατὰ πρόσωπον τοὺς τρισάγιους ὅλους καὶ μὲς ὅσων μούρη των πετᾷ τοὺς δώδεκ' Ἀποστόλους καὶ νόμους καὶ θεοπίσματα παρελθουσῶν Συνόδων, ἐνῶ σημαίνει ὁ βαρὺς τοῦ Ἐπιτρόπου κώδων.)

(Ἀλλὰ ἐγείρετ' ἑξαλλος καὶ ὁ τῆς Μεσσηνίας καὶ ὁ τὸν Κολιάτσον ἐφορμᾷ μετὰ πολλῆς μανίας, τινάζει δὲ ὁ τὸν Ἅγιον πέντ' ἔξη κομπολόγια, ἀλλ' ὅμως καὶ ὁ Ἀρσένιος πετᾷ δὴ εὐχολόγια, καὶ ἄνω κάτω γίνονται οἱ Δεσποτάδες ὅλοι καὶ τραμπουκέρηδες πηδοῦν ὅσιν Σύνοδον διαβόλοι.)

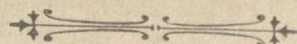
(Καὶ ἱεροδιάκονοι προσέρχονται συγχρόνως καὶ νεωκόροι πάμπολλοι καὶ ὁ γνωστὸς Μασσόνος,

καὶ ὁ θεολόγος Δαμαλᾶς μετὰ τὸν Μυριανθοῦσιν καὶ ὅλοι τρέχουν κατ' αὐτοῦ καὶ τοῦ μαδοῦν τὸ μῦσιν, καὶ ἐπικρατεῖ ἀναβρασμὸς ἐξάψεως πολλῆς, δταν μὲ παππαδίστικα ὀρμᾷ καὶ ὁ Φασουλῆς.)

ΦΑΣ.—Σιγὴ, σιγὴ, παρακαλῶ, εἰς τούτον τὸν χῶρον. . . ἀκούσετε, Σεβάσμιοι, καὶ ἐμὲ τὸν θεοφόρον. Τὸ Πνεῦμα τὸ Τρισάγιον, ποῦ, ὡς φησὶ τὸ γράμμα, πορεύεται καὶ ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ συνάμα, μὲ καλλονὴν περιστερᾶς καὶ ἀκτινωτὴν στεφάνι περὶ τὸ μεσονύκτιον ὅτεν ὕπνον μου ἐφάνη, καὶ μ' εἶπε «σύρ' ἐκ μέρους μου νὰ δώσης ἕνα μπάτσο ὅτεν ἅγιον Πανάρετον καθὼς καὶ ὅτεν Κολιάτσο.» Ταῦτα εἰπόν ὥσει ἄτμος ἀνῆλθεν εἰς τὰ ὕψη, ἐμένα δὲ ὑλίου δαῖν ἡ βίβλα νὰ μοῦ στρέψῃ, καὶ νῦν, ποθὼν τὴν ἐντολὴν πιστῶς νὰ ἐκπληρώσω, ἐκ μέρους τοῦ προσέρχομαι νὰ σὰς ἐμβαλαρώσω, καὶ στρέψετε τὴν ράχην σας καμπόσαις νὰ σὰς βρέξω καὶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ σὰς πετάξω ἔξω, διότι μετεβάλατε εἰς οἶκον ἐμπορίου τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Σιών, τὸν οἶκον τοῦ Κυρίου.

(Ταῦτα εἰπόν ὁ Φασουλῆς μετὰ μάτια γουρλωμένα κατ' ἐντολὴν τοῦ Πνεύματος ἀρχίζει τὰ χαστούκια, καὶ φεύγουν οἱ τρισάγιοι μετὰ ῥάσσα σηκωμένα, πρὶν σπάσουν εἰς τὴν ράχην των καὶ δυνάτ' αὐτοῦ.)

(Διῶξας δὲ ὁ Φασουλῆς τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὸ μῦσιν τὸν σεπτὸν Μυριανθοῦσιν πιάνει, καὶ εἰς τὴν τιμίαν κάραν τοῦ εὐχὰς μυρίας ψάλλων Μητροπολίτην ἔξαφνα προσωρινὸν τὸν κάνει.)

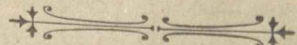

Ὁ φίλος Τριαντάφυλλος, λαβὼν καὶ αὐτὸς ὑπ' ὄψιν τὴν πάσχουσαν ὑγείαν του, εἰς τὸ κοινὸν ἀγγέλλει πῶς τὸν διπλοῦν τοῦ Ραμππαγᾶν μικρὸν θὰ διακόψῃ καὶ εἰς τοὺς ἀναγκνῶστας του τοὺς ἀσπασμούς του [στελλεῖ.

Ἀλλὰ εὐχόμεθα καὶ ἐμεῖς εἰς τῶν Μουσῶν τὸν μύστην ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μας ἀνάρρωσιν ταχίστην.

Ἀφοῦ πολλοὶ τὰ ἔδωκαν μ' ἐμὲ τὸν φουκαρᾶ καὶ ὅτεν Ρωμῇ συνδρομητὰς ἐγγράφουν δταν θέλουν, γι' αὐτὸ καὶ ἐγὼ ἐθύμωσα καὶ λέγω σοβαρὰ πῶς ὅσοι μόνον πρὸς ἐμὲ τὴν συνδρομὴν δὲν στέλλουν καὶ πληρωμῆς ἀπόδειξιν ὁ ἴδιος δὲν τοὺς κάνω, γιὰ τούτους δὲν ἐνέχεται ἡ μούρη μου καθόλου, καὶ ἂς μὴ φορτόνωνται συχνὰ ὅτεν ράχην μου ἀπάνω, νὰ μὴν τοὺς στεῖλω ἀναυα καὶ ἐγὼ κατὰ διαβόλου.

Γεῦμα Τσιγγροῦ τρανόν, Φλύαξ χωρὶς σκηνῶν.

(Τῶν Ἀναδρότων ἐξοχή... τριγύρω καταρράκται καὶ ποταμοὶ καὶ χεῖμαρροι καὶ πρασιαὶ καὶ φράκται, καὶ ὁ εὐπατριδὴς ὁ Τσιγγρὸς ἐκεῖ περιπατῶν μετὰ χαρᾶς καὶ ἐξάψεως λαλεῖ καθ' ἑαυτόν.)

ΤΣΙΓ.—Μὰ μήπως εἶναι ὄνειρο;... καλὲ μὰ εἶναι τοῦτα; οὐγού! καὶ φέρτεν τὰ βιολιά καὶ φέρτεν τὰ λαγούτα. Ὁ Βασιλεὺς θάλλῃ ἐδῶ μετὰ τὴν φαμήλια... οὐγού καὶ φέρτεν στέφανα καὶ στρώσταν χαμομήλια. Ὁ Βασιλεὺς θαλθῃ ἐδῶ μετὰ τὸ Παλάτι νὰ φάῃ ὅτεν Τραπέζι μου καὶ νὰ μοῦ πῇ σπολλάτη. Σὲ ποῖν ὡς τῶρι γίνηκεν τιμὴ καὶ δόξα τόση;.. Ὁ Βασιλεὺς ὅτεν σπητιμου;.. ὁ νοῦς μου θὰ φουτώσῃ. Ὁ Βασιλεὺς ὅτεν Ἀνάδρυτα... ἀκούτεν το, βρὲ βούδια, ὅπου σὰς πρέπουν μοναχὰ νὰ τρώτεν κουντουρούδια, ποῦ γιὰ μεγάλο ἄνθρωπο καὶ ἐμένα ἐν θαρρεῖτε, γιὰτὶ καὶ σεῖς νὰ κάμετεν Τραπέζια ἐν ἡμπορεῖτε. Ὁ Βασιλεὺς ὅτεν Ἀνάδρυτα... βαστάτενε τὸν νοῦ μου. . . ἐλάστενε, διαβρόντου γυιᾶ, νὰ δῇτεν τὸ μενοῦ μου. Νά! ἔρχεται ὁ Βασιλεὺς... μαζὶ καὶ ἡ Πριγκηπέσσα... γιὰ δῇτεν ἡ λίστα μου καὶ τί ἐν ἔχει μέσα;... ὡς καὶ φωλιαῖς χελιδονῶν, ποῦ τῶνε οἱ Κινέζοι...

θὰ ἐλίσσῃ καθένας σὰς μετὰ τὸ Τραπέζι, καὶ καθένας, διαβρόντου γυιᾶ, θὰ πέσουνε τὰ σάλια καὶ ὅλοι σας θὰ χάσταν τ' αὐγὰ καὶ τὰ Πασχάλια. Πολλοὶ Τραπέζια ἤκαμαν τοῦ Βασιλέως μεγάλα, μὰ σὰν καὶ τοῦτο πούθεν ἐν ἡγίῃ κανένα... γιὰ δῇτεν τὰ πιάτα μου καὶ τὰ σερβίτσια τᾶλλα καὶ πῇτεν ἐν ὄρεσκει καὶ ἄλλος σὰν καὶ ἐμένα. Καὶ ἀπὸ τῶρι μάλιστα, διαβρόντου περιδρόμοι, ὅπου θὰ φάῃ μὲς σ' αὐτὰ καὶ ὁ Βασιλεὺς ἀκόμη, θὰ τιμηθῇ τοῦ Τσιγγροῦ τὰ πιάτα πρὸς πολλὸ, καὶ τότε ποῖς θὰ τὸν βαστά καὶ ποῖς θὰ τοῦ μιλῇ;

(Ὁ Βασιλεὺς ὅτεν Ἀνάδρυτα μετὰ τὴν Αὐλὴν του φθάνει καὶ γονατίζει ὁ Τσιγγρὸς καὶ τρεῖς μετάνοιαι κάνει.)

ΤΣΙΓ.—Καλῶς τὰ μάτια σας τὰ δρό, Μεγαλειότητέ μου... τέτοια τιμὴ, νὰ σὰς χαρῶ, ἐν ἡλίῳ ποτέ μου. Ἐν ἔχω μάτια νὰ σὰς δῶ καὶ γλώσσα νὰ μιλῇσω. . . ἀφῆτέν με, νὰ σὰς χαρῶ, νὰ πέσω νὰ φιλήσω αὐτὸ τὸ χῶμα ποῦ πατεῖ βασιλικὸ παῖδι καὶ ἂς με πέρνουν ὅτεν μετὰ ξεταίρωτοι γαδάροι.

(Ὁ Βασιλεὺς ὅσῃν Τράπεζαν τὴν θέσιν του λαμβάνει
κι' ὁ εὐπατρίδης ὁ Τσιγγρὸς τὸν σερβιτόρο κάνει.)

ΤΣΙΓ.—Νά! φάτενε τὸ ἔχειν μου καὶ ὄλα μου τὰ βόλγια,
τὸν Ὠρωπό, τ' Ἀνάβρυτα καὶ τᾶλλα περιδόλγια,
ἀλλὰ τὸν Μεγαλόσταυρο μονάχα σᾶς γυρεύω,
κι' ἐγὼ μὲς ὅτῳ Παλάτι σας θάλλῳ νὰ μαγειρεύω.

(Μακρὰν ταινίαν ὅτῳ Τσιγγρὸς ὁ Βασιλεὺς περνᾷ
καὶ ὁ Τσιγγρὸς μ' ὀλόχρυσο ποτήρι τὸν κερνᾷ.)

ΤΣΙΓ.—Πιῆτεν, Μεγαλειότατε, νὰ φύγουν ἡ χολαῖς. . .
ἐν ἤπῃ τοῦτο τὸ κρασί κανένας Βασιλὲς.
Ἐγὼ πληρόνω τακτικὰ μεγάλους ἐπιστάταις
καὶ δούλους καὶ γραμματικούς καὶ σκύλους καὶ δραγά-
καὶ ὄλα τὰ Τραπεζία μου κοστίζουν ἀκριδὰ... [ταῖς,
πιῆτεν, Μεγαλειότατε, καὶ βάλτεν το στραβά.
Ὅσῳ τὰ Τραπεζία τοῦ Τσιγγροῦ ἐν κάνουν οὔτε Φράγ-
[γοί. . .
ὀκτὼ δραχμαῖς, νὰ σᾶς χαρῶ, κοστίζει τὸ σπαράγγι...
Πιῆτεν, Μεγαλειότατε. . . ψυχὴ μου ὅτῳ Πατήσια. . .

(Ὁ πρίγκηψ ὁ Χριστόφορος φωνάζει «μπάρμπα τσίσια,»
κι' εὐθὺς ὁ μπάρμπας ὁ Τσιγγρὸς σιγὰ σιγὰ τὸν πιάνει
καὶ εἰς τὸν Βασιλόπαιδα τὴν παραμάννα κάνει.)

ΤΣΙΓ.—Πηδήσετεν, χορέψετεν, νὰ πᾶν ἡ πίκραις κάτω
καὶ ὁ Τσιγγρὸς σᾶς χαιρετᾷ μὲ τὸ πουγγὶ γεμάτο.
Φάτεν, Μεγαλειότατε, καὶ ἀπ' αὐτὰ τὰ φρούτα. . .
ὡς παίξουν τὰ σιμάρματα, ὡς παίξουν τὰ λαγοῦτα. . .
Μὲ τόσα πλούτη τοῦ Τσιγγροῦ ὁ νοὺς σας ἐν σαστίζει;
δέκα δραχμαῖς, νὰ σᾶς χαρῶ, ἡ φράουλα κοστίζει.
Ἡ δόξα τὴν σακκουλά μου κοντεύει νὰ φιράνῃ. . .

(Γιὰ νὰ γελάσουν τὰ παιδιὰ καὶ τὴν ἀρκοῦδα κάνει.)

ΤΣΙΓ.—Ἐμέθουσα, μ' ἐπιάσανε τὰ Χιώτικα καπρίτσια. . .
νά! σπάστεν τὰ τσανάκια μου καὶ ὄλα τὰ σερβίτσια...
Οὐγού! . . ἦβοι! . . ἐμέθουσα. . . ἐν ξέρω τί νὰ κάνω...
οὐγού! . . ὁ Μεγαλόσταυρος ὅτῳ στῆθος μου ἀπάνω...
Ὁ Βασιλὲς ὅτῳ σπῆτι μου... ὁ κόσμος ὡς τὸ μάθη,
κι' ὡς χάσῃ κάθε μου ὀχτὸς ταῦτ' ἀμὲν τὸ καλὰθι...
Ἄς τὸ τηλεγραφήσουνε οἱ τόσοι μου ἀθρόποι
ὅτῳ Σύρα, ὅτῳ Τσιροπινᾶ, ὅτῳ Χιὸ καὶ ὅτῳ Εὐρώπη...
Νά! πάρτεν τ' Ἀνάβρυτα καὶ καθεμιά μου μάνδρα...
δίνω τρακόσας μετρηταῖς κι' ἐγὼ ὅτῳ Ἀλεξάνδρα...
Ἄς πάῃ, Βασιλέ, κι' αὐτὸ μὲ τᾶλλα τὰ κοντύλια....

(Ὁ Βασιλεὺς εὐχαριστῶν ἀδειάζει μιὰ μποτίλια.)

ΤΣΙΓ.—Χαρίζω καὶ τὸν Ὠρωπό. . . ἐδίδα ἡ πατρίς. . .

(Ὁ Βασιλεὺς εὐχαριστῶν ἀδειάζει ἄλλαις τρεῖς.)

ΤΣΙΓ.—Πηδᾶτεν, τραγουδήσετεν καὶ μὲ τὸ παρπάνω,
κι' ἐγὼ τὸ ἴσο σᾶς βαστῶ, τὸν γάδαρο σᾶς κάνω. . .
Μοῦ βάζουν Μεγαλόσταυρο καὶ ἀπ' ὀμπρὸς κι' ὀπίσω...
ἀνθόνερο γιὰ τὸ Θεὸ νὰ μὴ λιγοθυμήσω. . .
οὐγού! . . τὸν Μεγαλόσταυρο, διαβόντρου γυροῖ, ἐπῆρα,

καὶ τὸ μαντάτο γράφετεν ὅτῳ Χιὸ καὶ εἰς τὴ Σύρα...
ἦβοι! . . ὁ Μεγαλόσταυρος πιπίζει τὸν νοῦ μου...
ἐλάστεν κι' ἄλλη μιὰ φορὰ νὰ ὀῆτεν τὸ μεροῦ μου.

(Ὁ Χιώτης ἐνθουσιασθεὶς τσακίζει μιὰ μποτίλια
κι' ὁ Βασιλεὺς σηκώνεται μὲ ὄλη τὴν φαιήλια,
κι' ὁ εὐεργέτης ὁ Τσιγγρὸς μὲ τούμπαις ὀπίσω τρέχει,
ἡ δὲ Αὐλὴ τὸν βεβαίῳ πῶς πάντα θὰ τὸν ἔχῃ.)

Πρὸς τὴν Αὐλὴν ἐπιστολή,
ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Ἀφοῦ τραπέζι ἔκαμε εἰς τὴν Αὐλὴν ὁ Χιώτης,
τολμῶ κι' ἐγὼ ὅτῳ σπῆτι μου, καθὼς δωρεοδότης,
νὰ προσκαλέσω τὴν Αὐλὴν μὲ ὄλον μου τὸ θάρρος
κι' ὡς εὐδοκῆσῃ κι' εἰς ἐμὲ μικρὸν νὰ δώσῃ βάρος.
Θὰ ἔχω ὅτῳ τραπέζι μου ἑλληνικὸν γκιουδέται,
γιοῦρτι καὶ σπληνάντερα κι' ὀλίγον κακορέτσι.
Ἄν εἶναι Μεγαλόσταυροί, ἀλλ' εἴμεθα κι' ἐμεῖς,
μονάχα ὁ σιὸς Τσιγγρὸς δὲν φαίνεται ἀσίκης,
ἐλπίζων δὲ ν' ἀξιώθῃ καὶ ταύτης τῆς τιμῆς
μένει θεράπων ταπεινός. . . .

ὁ Σταυρὸς ὁ Μπουλίκης.

(Ἀπάντησις ἐκ τῆς Αὐλῆς καμμία δὲν ἐδόθη
καὶ μένουσιν ἀνεκπλήρωτοι κι' οἱ τοῦ Μπουλίκῃ πόθοι.)

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Ἀπόκρυφα τῶν Ἀθηνῶν καὶ θαύματα ἐκείνου
τοῦ τρελλοῦ—Ἀγγλοῦ τοῦ Τζακὲτ τοῦ Περιγηγιτοῦ...
ἐγράφησαν κι' ἐκδίδονται ὑπὸ τοῦ Φερεντίνου,
ἀσχολουμένου εἰς αὐτὰ κι' ἔσθ' ὅτε ποιητοῦ.

— 55 —

Ἄς μάθῃ κάθε Νομικὸς καὶ ἡ Δικαιοσύνη
πῶς βγήκαν τώρα Ἐκλογα Λεόντις—Κωσταρίνι
κοὺμ ἀππεντίτσε ἐνταῖτις Ἀντόνις Μομφερράτους,
ἐν ὄμνες ἱλλουστρίσιμους ἐτ πρίμους ἀβουκάτους.

Βιογραφία γλαφυρὰ τοῦ πάλαι Μομφερράτου,
γραφείσα ὑπὸ τοῦ Πανᾶ, ἀνδρὸς λογιστάτου.

Ὁ Ζαχαροπλαστεῖον ἐκεῖνο τοῦ Βαλσάμη,
κάτω τοῦ Ὑπουργεῖου τοῦ τῆς Δικαιοσύνης,
θαυμάσιον γρανίτην θὰ εὕρῃς μὲ καλὰμ
καὶ παγωτὰ ποικίλα καὶ ὥσας εὐφροσύνης.
Ἐκεῖ μὲ καλαμάκι τὸ παγωτὸ ρουφᾷ
καὶ εἰς σπανίαν γεῦσιν κι' ἀπόλαυσιν τρυφᾷ.